

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 13.7.2011
KOM(2011) 424 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH
RÅDET**

om den gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	Inledning	6
2.	Bidra till långsiktig hållbarhet i hela världen	6
2.1.	Omsätta våra dialoger i arbetspartnerskap	6
2.2.	Upprätthålla och stärka den globala strukturen inom fiskeristyrningen	8
2.3.	Bidra till mer effektivt fungerande regionala fiskeriförvaltningsorganisationer	9
3.	På väg mot hållbara fiskeavtal	11
3.1.	De nuvarande partnerskapsavtalen om fiske och deras tillkortakommanden	11
3.2.	Att bättre främja resursbevarande och hållbarhet på lång sikt	12
3.3.	Stärka förvaltningen av de bilaterala fiskeavtalen	13
3.4.	Effektivare stöd för hållbart fiske i partnerländerna	14
4.	Överensstämmelse med EU:s politik på andra områden	15
BILAGA I		17
BILAGA II		18

SAMMANFATTNING

Nästan 85 % av världens fiskbestånd som det finns information om rapporteras vara antingen fullt utnyttjade eller överexploaterade. Dessa uppgifter kommer från den senaste utvärdering som gjorts av FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO)¹. EU måste sträva efter att få bukt med situationen genom snabba och djärva initiativ.

EU är en av väldigt få aktörer med en stark närvaro i alla världens hav genom sina flottor, sina investeringar, sina bilaterala avtal med tredjeländer och sitt deltagande i de viktigaste regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna (RFMO). EU är också den största marknaden för fiskeriprodukter när det gäller konsumtion och import. EU konsumerar 11 % av världens fiskeriresurser räknat i volym och importerar 24 % av fiskeriprodukterna räknat i värde. Detta lägger ett stort ansvar på EU att engagera sig ännu mer i att bevara de internationella fiskbestånden och se till att de förvaltas på ett hållbart sätt.

Bidra till långsiktig hållbarhet i hela världen

För att garantera förvaltning och bevarande av fiskeresurserna på hållbara grunder och göra de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna mer effektiva bör EU sträva efter att göra följande:

- Driva på den globala och multilaterala agendan som främjar hållbart fiske i hela världen och omvandla sina dialoger till arbetspartnerskap för att ta itu med avgörande frågor som bekämpning av olagligt, orapporterat och oreglerat fiske (IUU-fiske) eller minskning av överkapacitet.
- Leda processen för att effektivisera de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna, så att de får bättre förutsättningar att bevara och förvalta de marina levande resurser de ansvarar för genom följande åtgärder:
 - Leverera tillförlitligare data och vetenskapliga uppgifter till stöd för beslutsfattandet.
 - Öka efterlevnad och kontroll.
 - Minska kapaciteten till nivåer som är förenliga med resurserna.
 - Se till att de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna fungerar mer effektivt genom att förbättra beslutsfattandet.
 - Införa avgifter för tillträde till det öppna havet för de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas medlemmar.

¹ *The State of World Fisheries and Aquaculture 2010*, FAO, Rom 2010, s. 35. Av de marina bestånd som övervakats av FAO uppskattades fler än hälften (53 %) att vara fullt utnyttjade, 28 % överexploaterade och 1 % på väg att återhämta sig från utarmning. 3 % av bestånden uppskattades vara underutnyttjade och 12 % som måttligt utnyttjade.

- Bättre integrera fiske, utveckling, miljö, handel och andra politikområden med varandra för att ytterligare driva på målen att skapa hållbara och ansvarsfulla förvaltningsformer.

Bilaterala fiskeriavtal

De internationella fiskeavtalen mellan EU och enskilda tredjeländer bör fortsätta att utgöra ramen för EU-fiskeflottans verksamhet i tredjeländers vatten. För att främja långsiktigt resursbevarande, goda styrelseformer för bilaterala fiskerelationer och en hållbar utveckling inom partnerländernas fiskesektor bör EU göra följande inom ramen för de framtida fiskeriavtalen:

- Basera avtalen på bästa tillgängliga vetenskapliga utlåtanden och uppgifter om den ackumulerade fiskeansträngningen i de berörda vattnen.
- Genomföra vetenskapliga revisioner av avtal som omfattar flera arter ("blandade" avtal).
- Göra respekten för de mänskliga rättigheterna till ett grundläggande villkor för ingående och upprätthållande av fiskeavtal.
- Gå mot en situation där fartygsägarna bidrar mer till kostnaderna för tillträdesrättigheterna.
- Garantera att fiskeavtalen stödjer bättre förvaltning inom fiskesektorn i partnerlandet, särskilt vad gäller övervakning, inspektion och administrativ samt vetenskaplig kapacitet.
- Garantera sund och effektiv ekonomisk förvaltning av medlen för sektorsstödet enligt avtalet, samt föreskriva indragning av betalningarna om resultaten inte uppnås.

Några av dessa poster bör redan ha integrerats i de övergångsavtal som förhandlades fram före antagandet av reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. När reformen väl genomförts kommer den nya inriktningen av fiskeripolitiken att återspeglas i alla förhandlingar. Vid processens slut kommer en ny generation av hållbara fiskeavtal att ha införts.

1. INLEDNING

I detta meddelande presenteras den nya inriktningen för den reformerade gemensamma fiskeripolitikens internationella dimension² och det är baserat på ett stort antal samråd och bedömningar som gjorts av kommissionen inom ramen för reformen. Reformen av den gemensamma fiskeripolitiken har till syfte att garantera ett hållbart utnyttjande av havets levande resurser samtidigt som man arbetar mot solida ekonomiska resultat som inbegriper tillväxt och ökad sammanhållning i kustområdena. Avsikten med den nya inriktningen för den reformerade fiskeripolitikens internationella dimension är att projicera dessa principer internationellt och bidra till mer ansvarsfull förvaltning av det internationella fisket. Siktet är inställt på att uppnå ett hållbart utnyttjande av fiskbestånden på global nivå genom att till 2015 ha kommit ned på fiskeridödlighetsnivåer som är förenliga med en maximala hållbar avkastning (MSY³) och att mildra fiskets inverkan på de marina ekosystemen. Ytterst innebär detta en bärkraftig framtid både för EU:s och tredjeländernas yrkesfiskare.

Den nya inriktningen kommer även att främja större synergier med EU:s integrerade havspolitik. Då kommer EU att kunna tillämpa en mer ekosysteminriktad strategi för fiskeriförvaltningen och ta itu med de frågor som har en mer övergripande inverkan på fiskbestånden, som klimatförändringar och föroreningar.

2. BIDRA TILL LÅNGSIKTIG HÅLLBARHET I HELA VÄRLDEN

2.1. Omsätta våra dialoger i arbetspartnerskap

EU deltar i bilaterala dialoger med sina största internationella partner som Förenta staterna, Kanada, Japan, Australien, Nya Zeeland såväl som med Ryssland och Kina. Målet för dialogerna är att säkra ett hållbart fiske globalt, skapa allianser i frågor om fiskeriförvaltning och lösa problem på bilaterala grunder.

Det finns traditionellt starka band med EU:s nordliga grannar, särskilt Norge, inom ramen för de så kallade nordliga avtalen. I dessa avtal föreskrivs en delad resursförvaltning i vattnen i Nordatlanten, Norra Ishavet, Östersjön och Nordsjön. Mer nyligen trädde det bilaterala avtalet mellan EU/Ryssland om gemensam förvaltning i Östersjön i kraft 2009. När det gäller långvandrande och gränsöverskridande bestånd (t.ex. makrill och blåvitling) i Nordostatlanten, samarbetar EU med samma nordliga grannländer i kuststatsforumen. Kommissionen kommer att ta ställning till hur man bäst ska kunna stärka detta samarbete för att även

² Inriktningen för den integrerade havspolitikens internationella dimension har fastställts i meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén - Utveckling av den internationella dimensionen av EU:s integrerade havspolitik (KOM(2009) 536 slutlig).

³ MSY är den högsta avkastning (eller fångst) som kan tas ur en arts bestånd under en obestämd period. Konceptet MSY, som är förutsättningen för begreppet "hållbart uttag", har till syfte att hålla populationens storlek på en maximal tillväxtnivå genom att man bara fiskar upp de individer som under normala förhållanden skulle skjutas till populationen, vilket innebär att populationen kan fortsätta att vara produktiv på obestämd tid.

beakta utvecklingen inom de regionala processer som söker förvalta resurserna på havsområdesnivå.

Samtidigt kommer EU:s förbindelser med de nära omgivningarna att fortsätta att ledas av den europeiska grannskapspolitikens principer. Detta innebär att EU erbjuder sina grannar privilegierade relationer som bygger på ett gemensamt åtagande att respektera gemensamma värden (demokrati och mänskliga rättigheter, rättstatsprincipen, goda styrelseformer, principerna om marknadsekonomi och hållbar utveckling). Den europeiska grannskapspolitiken är också välägnad att förmedla EU:s integrerade havspolitik till de omgivande partnerländerna och att uppmuntra aktörerna i Östersjön, Medelhavet och Svarta havet att bygga upp och stärka mekanismer för inbördes utvärdering, där EU både kan ta initiativet och ge stöd.

Få ett slut på det illegala fisket

För att verkningsfullt ta itu med de stora problemen inom dagens fiske, som t.ex. att bekämpa olagligt, oreglerat och orapporterat fiske (IUU-fiske) och minska överkapaciteten, måste EU försäkra sig om att man har de andra globala aktörernas stöd.

Kommissionen föreslår att man i slutet av 2013 inleder diskussioner med andra stora importländer, särskilt USA och Japan⁴, för att sätta igång en gemensam strategi för att hindra IUU-produkter från att komma in på dessa marknader. Ett sådant initiativ skulle kunna utformas med utgångspunkt i EU:s IUU-förordning⁵ och kan jämna vägen för att få bort IUU-fisket under loppet av de tio kommande åren, särskilt om andra stora aktörer sluter sig till projektet. Kommissionen kommer den närmsta framtiden att vara öppen för att införa gemensamma mekanismer för informationsutbyte och harmonisering av strategierna gentemot IUU-aktörer (stater eller flottor) mellan sig och sina partner.

ÅTGÄRD

- Ett arbetspartnerskap med centrala motparter i syfte att utveckla en gemensam strategi för att motverka IUU-fisket.

Överkapacitet – en global fråga

Som ett led i arbetet för att komma ned på fiskeridödlighetsnivåer som är förenliga med MSY senast 2015, kommer kommissionen att lansera ett politiskt initiativ på hög nivå för att diskutera olika möjligheter till en kapacitetsminskning på global nivå till 2013. Ett sådant initiativ skulle beakta utvecklingsländernas önskemål och vara förenligt med reformen av den gemensamma fiskeripolitiken där förvaltning baserad

⁴ Dessa länder står tillsammans med EU för två tredjedelar av världsmarknaden för fiskeriprodukter. Jfr. *The State of World Fisheries and Aquaculture 2010*, FAO, Rom 2010.

⁵ Rådets förordning (EG) nr 1005/2008 av den 29 september 2008 om upprättande av ett gemenskapssystem för att förebygga, motverka och undanröja olagligt, orapporterat och oreglerat fiske och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 1936/2001 och (EG) nr 601/2004 samt om upphävande av förordningarna (EG) nr 1093/94 och (EG) nr 1447/1999.

på fiskerättigheter kommer att föreslås som en av de centrala mekanismerna för att minska kapaciteten.

ÅTGÄRD

- En högnivåkonferens för att diskutera olika sätt att minska kapaciteten kommer att utlysas av EU före 2013 i syfte att bana väg för en process med målet att åtgärda överkapaciteten på global nivå.

2.2. Upprätthålla och stärka den globala strukturen inom fiskeristyrningen

På global nivå deltar EU i Förenta nationernas arbete, dels som part i Förenta nationernas havsrättskonvention⁶, dels som part i Förenta nationernas avtal om fiskbestånd⁷. EU är också en aktiv medlem i Förenta nationernas livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) och deltar i OECD:s arbete (Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling).

Alla dessa organisationer är centrala för att få diskussionerna om skydd och bevarande av marina levande resurser att framskrida. Så snart avtal nåtts inom dessa forum (t.ex. om skydd av känsliga marina ekosystem, inom FN) har instrumenten genomförts framgångsrikt på en mer operativ nivå, genom att de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna har antagit konkreta förslag. EU bör därför fokusera och intensifiera sitt deltagande på dessa arenor enligt följande linjer:

- Fortsätta att främja de initiativ inom ramen för FAO som koncentreras till hamnstaternas och flaggstaternas roll i kampen mot IUU-verksamhet, som t.ex. hamnstatsavtalet från 2009 eller tekniska samråd om flaggstaternas prestationsnivå.
- Fortsätta att verka för att viktiga frågor som överkapacitet, fångst som kastas överbord, bifångster eller vissa fiskeredskaps inverkan på de marina ekosystemen tas upp på FN-nivå.
- Främja jämna spelregler för fartyg som fiskar i regionala fiskeriorganisationer och tredjeländers vatten, i syfte att undvika en "kapplöpning mot botten", eftersom en mindre sträng förvaltningsram kan missbrukas till skada för resurserna. En sådan åtgärd skulle genomföras utan att det påverkar flaggstaternas primära ansvar för att deras fartyg uppträder ansvarsfullt.

⁶ Havsrättskonventionen (Unclos), även kallad Montego Bay-konventionen.

⁷ Avtal som genomför Unclos bestämmelser rörande bevarande och förvaltning av gränsöverskridande och långvandrande fiskbestånd, Unfsa, 1995, även kallat New York-avtalet.

ÅTGÄRDER

Kommissionen kommer att förslå rådet följande:

- Att man fortsätter att lägga fram ambitiösa förslag inför FN:s generalförsamlings årliga resolution om hållbart fiske.
- Att man ökar stödet till utveckling av internationella instrument för bevarande och förvaltning av fiskbestånd inom ramen för FAO.
- Att man lanserar ett initiativ på FN-nivå för en global certifieringsordning i syfte att undanröja IUU-fisket.
- Att främja tredje parts respekt för stränga hållbarhetsnormer på öppet hav och i tredjeländers vatten.

2.3. *Bidra till mer effektivt fungerande regionala fiskeriförvaltningsorganisationer*

De regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna är de viktigaste forumen för bevarande och förvaltning av delade och långvandrande bestånd. EU har, inom ramen för Unclos och FN:s avtal om fiskbestånd, åtagit sig att delta i arbetet inom olika regionala fiskeriförvaltningsorganisationer, förutsatt att EU har ett reellt intresse⁸ i dessa organisationers förvaltning som fiskande nation eller som en marknadsstat. EU:s roll i dessa forum har ökat markant sedan 1999, då det senaste meddelandet om *Europeiska gemenskapens deltagande i regionala fiskeorganisationer* offentliggjordes⁹.

Trots de regionala fiskeriorganisationernas ansträngningar att förvalta resurser som tillhör deras behörighetsområde på ett hållbart sätt, har fiskbestånden fortsatt att avta. Nästan 85 % av världens fiskbestånd som det finns bedömningsinformation om, rapporteras vara antingen fullt utnyttjade eller överexploaterade. Dessa uppgifter kommer från den senaste utvärdering som gjorts av FAO¹⁰. Denna trend har pågått under flera årtionden och visar på ett ökat utnyttjande av fiskebestånden, särskilt på grund av ökad efterfrågan på fiskeriprodukter från konsumenterna.

EU bör på kort till medellång sikt främst anstränga sig för att ta itu med de största svårigheter som hindrar de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna från att uppnå resultat, och inrikta sina åtgärder enligt följande policylinjer:

⁸ "Reellt intresse" kan vara fiske på öppet hav när det rör sig om en kuststat med en exklusiv ekonomisk zon som omfattas av en regional fiskeriförvaltningsorganisations behörighet, eller när det rör sig om en betydande importör av fiskeriprodukter som fångats i ett område som förvaltas av en regional fiskeriförvaltningsorganisation.

⁹ KOM(1999) 613 slutlig, 8.12.1999.

¹⁰ *The State of World Fisheries and Aquaculture 2010*, FAO, Rom 2010, s. 35. Av de marina bestånd som övervakats av FAO uppskattades fler än hälften (53 %) att vara fullt utnyttjade, 28 % överexploaterade och 1 % på väg att återhämta sig från utarmning. 3 % av bestånden uppskattades vara underutnyttjade och 12 % som måttligt utnyttjade. Av tonfisk- och tonfiskliknande bestånd för vilka utnyttjandestatus är känd, är omkring 60 % av bestånden fullt utnyttjade, upp till 35 % av bestånden har klassats som överexploaterade eller utarmade, och endast några få förefaller vara underutnyttjade (främst bonit).

- De regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas funktion bör stärkas genom systematisk prestationsöversyn, i linje med tillämpliga EU-resolutioner.
- Mer tillförlitliga vetenskapliga uppgifter och utlåtanden bör ställas till de regionala fiskeriförvaltningorganisationernas förfogande genom att EU ökar sina investeringar i datainsamling, tillämpad forskning, vetenskaplig kunskap och i de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas vetenskapliga verksamhet, och genom att man uppmuntrar andra medlemmar i dessa organisationer att göra detsamma. EU bör också främja ett vidare tillämpningsområde för vetenskapliga utlåtanden, framför allt genom genomförande av försiktighetsstrategin och den ekosystembaserade strategin samt genom att komplettera dem med verktyg för socioekonomisk analys.
- För att råda bot på den nuvarande situationen med vissa medlemsstaters svaga efterlevnad av de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas förvaltningsåtgärder, bör EU arbeta för att främja följande:
 - Att man återkommande ser över varje enskild parts efterlevnadshistorik inom respektive regional fiskeriförvaltningsorganisation.
 - Att man identifierar skälen till den bristande efterlevnaden (t.ex. att det saknas kapacitet i utvecklingsländerna) och åtgärdar dem på ett lämpligt och fokuserat sätt.
 - Att man utarbetar och genomför öppna och icke-diskriminerande påföljder vid bristande efterlevnad eller bristande politiskt engagemang från parternas sida. Denna process kan åtföljas genom incitament för att belöna efterlevnad och öppenhet från aktörernas sida (flaggstater eller flottor)
- Överkapaciteten är en fråga som måste tas upp både multilateralt (EU inleder ett initiativ med sina viktigaste partner) och inom ramen för de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna. EU bör verka för att överkapacitetsfrågan hanteras genom en översyn av bästa tillgängliga vetenskapliga utlåtanden om hållbara fångstnivåer samt överväganden av vilka åtgärder som måste vidtas för att åtgärda situationen. Det kan röra sig om åtgärder som innebär frysning eller minskning av kapacitet samtidigt som man tar hänsyn till utvecklingsländernas önskan att utveckla den egna fiskesektorn.
- Beslut om förvaltningsåtgärder som antagits genom konsensus är den bästa garantin för högsta möjliga nivå av efterlevnad. Icke desto mindre bör EU förordna en reform av beslutsfattandet inom de regionala fiskeriförvaltningsorganisationerna, särskilt för att omröstning (när sådan krävs) ska ske i linje med det mest progressiva och effektiva förfaranden som nyligen antogs i konventionen för den regionala fiskeriförvaltningsorganisationen för södra Stilla havet¹¹.

¹¹ Konvention om bevarande och förvaltning av det fria havets fiskeresurser i södra Stilla havet, artiklarna 16 och 17.

- För att stärka de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas ekonomiska bas och vidare uppmuntra flottorna att utnyttja resurserna på ett ansvarsfullt sätt bör EU främja konceptet att aktörer vars fartyg för flagg från en medlem i en regional fiskeriförvaltningsorganisation betalar en avgift för tillträde till fiske på öppet hav. Ett välutformat betalsystem för fisketillträde utarbetat i full överensstämmelse med Unclos skulle fungera som en ytterligare faktor för att hindra "De allmänna tillgångarnas tragedi"¹².

ÅTGÄRDER

Kommissionen kommer att förslå rådet följande:

- Att uppmuntra en översyn av de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas effektivitet med sikte på att alla organisationer ska ha genomfört sina första granskningar i slutet av 2013 och därefter fortsätta göra dem regelbundet (var tredje till vart femte år).
- Att främja konceptet med ett betalsystem för tillträde genom införande av avgifter för att fartyg ska få föras upp i de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas förteckning över fartyg med tillstånd, i ett begränsat antal regionala fiskeriorganisationer.
- Att främja de åtgärder som beskrivs i detta kapitel på ett sammanhängande och strukturerat sätt så att organisationerna får möjlighet att uppnå konkreta resultat i förhållande till sina mandat. Detta skulle garantera hållbara och reglerade nivåer för fisket (MSY-baserade) av de bestånd som står under den regionala fiskeriförvaltningsorganisationens översyn samt skydd av den biologiska mångfalden i havet.

3. PÅ VÄG MOT HÅLLBARA FISKEAVTAL

3.1. *De nuvarande partnerskapsavtalen om fiske och deras tillkortakommanden*

De bilaterala fiskeavtalen mellan EU och tredjeländer är sedan länge ett inslag i den gemensamma fiskeripolitiken. Genom 2002 års reform av den gemensamma fiskeripolitiken infördes viktiga ändringar i de bilaterala avtalen genom att man lade tonvikten på partnerskapsstrategin och utvecklingen av ett hållbart fiske i partnerländerna. Målet med de nuvarande partnerskapsavtalen om fiske är att EU-fartygen enligt reglerade och rättsligt säkra förutsättningar ska kunna fiska överskottsresurser¹³ i en rad tredjeländers exklusiva ekonomiska zoner (EEZ)¹⁴.

Partnerskapsavtalen har målet att stödja utvecklingen av en hållbar fiskesektor i partnerländerna. De tenderar därför att få positiva ekonomiska och sociala effekter.

¹² De allmänna tillgångarnas tragedi är ett dilemma som uppkommer i en situation där en mångfald individer som agerar oberoende och rationellt och enbart i sitt eget intresse, till slut kommer att utarma den delade ändliga resursen, även när det står klart att det inte ligger i någons långsiktiga intresse att detta inträffar.

¹³ Den andel av den tillåtna fångsten som kuststaten inte kan eller inte önskar utnyttja själv: se artikel 62.2 i Förenta nationernas havsrättskonvention.

¹⁴ I bilaga II finns en översikt över EU:s aktuella bilaterala fiskeavtal och deras huvuddrag. För att de ska bli fullständigt fungerande, måste bilaterala fiskeavtal åtföljas av ett protokoll som fastställer fiskemöjligheterna. Avtal som saknar gällande protokoll eller som håller på att ratificeras anges som "vilande".

De bidrar positivt särskilt till lokala ekonomier genom anställning av sjömän, landningar, fiskeberedningsindustrier. De bidrar även till livsmedelsförsörjningen i partnerländerna.

Trots flera förbättringar fortsätter partnerskapsavtalen att påverkas av vissa tillkortakommanden, vilket senast betonades i samrådet om grönboken 2009¹⁵:

- De vetenskapliga kunskaperna om vissa bestånd i utländska vatten räcker inte till för att man ska kunna fastställa överskottets generella storlek.
- Villkoren i fiskeavtal som partnerländerna slutit med andra länder (utanför EU) är vanligtvis inte kända för EU.
- Det är därför ofta omöjligt att bedöma den sammanlagda fiskeansträngning som riktas mot bestånden och att fastställa hur stor andel av överskottet som kan fiskas av EU:s flotta på hållbara grunder.
- Många partnerländer har begränsad kapacitet att på ett effektivt sätt utnyttja de medel som tilldelas genom partnerskapsavtalen i form av sektorsstöd.

Kommissionen anser att de nuvarande partnerskapsavtalen om fiske bör omvandlas till hållbara fiskeavtal som inriktas på resursbevarande och hållbarhet ur miljösynpunkt, förbättrad förvaltning och ett effektivt utnyttjat sektorsstöd.

3.2. Att bättre främja resursbevarande och hållbarhet på lång sikt

De hållbara fiskeavtalen bör alltid baseras på bästa tillgängliga vetenskapliga utlåtanden, med konceptet maximal hållbar avkastning (MSY) som referensvärde.

Kommissionen kommer att inleda särskilda revisioner för att bedöma befintliga avtal som omfattar flera arter. Revisionerna kommer att ske i form av inbördes utvärderingar av tillgängliga vetenskapliga data. På denna grund och i linje med det ekosystembaserade tillvägagångssättet kommer kommissionen att besluta om dessa avtal måste inriktas på arter som omfattas av tillräckliga vetenskapliga kunskaper och för vilka den totala fiskeansträngningen är känd¹⁶. När det gäller tonfiskavtalen kommer de vetenskapliga uppgifter som lämnas av relevant regional fiskeriförvaltningsorganisation att användas mer strikt. Bestämmelserna om fångstrapportering bör följas grundligare av medlemsstaterna. Kommissionen kommer att behandla anklagelser om bristande efterlevnad snabbt och rättvist.

Kommissionen kommer också att sträva efter att de hållbara partnerskapsavtalen förses med en öppenhetsklausul, som innebär att den ackumulerade fiskeansträngningen i partnerlandet meddelas EU.

¹⁵ Sammanfattning av samrådet om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, SEK(2010) 428 slutlig, 16.4.2010.

¹⁶ De nuvarande partnerskapsavtalen om fiske kan delas in i a) de avtal som uteslutande omfattar tonfisk och närstående långvandrande arter (tonfiskavtal), och b) de avtal som även omfattar andra arter (även kallade avtal om blandade arter). Tack vare de regionala fiskeriförvaltningsorganisationernas täckning är den vetenskapliga informationen om tonfiskbestånden i allmänhet bättre än när det gäller andra arter.

ÅTGÄRDER

Kommissionen kommer att göra följande:

- Systematiskt inleda vetenskapliga revisioner för att bedöma bestånden innan man förhandlar om nya protokoll till avtal som omfattar flera arter.
- Se till att medlemsstaterna följer de regler om fångstrapportering som gäller i partnerländernas vatten, bland annat genom att utnyttja redan existerande rättsinstrument fullt ut, t.ex. IUU-förordningen.
- Förbättra öppenheten om den sammanlagda fiskeansträngningen i tredjeländers vatten genom specifika klausuler i bilaterala avtal och kontakter med övriga tredje parter.

3.3. *Stärka förvaltningen av de bilaterala fiskeavtalen*

De nuvarande partnerskapsavtalen om fiske måste reformeras så att de innehåller fullt utvecklade förvaltningsramar för EU-fartygens fiskeverksamhet i tredjeländers vatten. Avtalens genomförande måste förenklas, de måste innehålla bättre medel att reagera på brott mot de mänskliga rättigheterna och de offentliga bidragen till tillträdeskostnaderna måste minskas.

De hållbara partnerskapsavtalen måste vara lättare att genomföra och efterleva. Därför bör de baseras på "modellavtal" och det bör införas standardklausuler. Den administrativa processen bör lättas vad gäller fisketillstånd som utfärdas och förvaltas enligt avtalen. Under 2012 kommer kommissionen att lägga fram ett förslag om revision av förordningen om fisketillstånd¹⁷.

En klausul om mänskliga rättigheter bör ingå i alla framtida avtal (så är redan fallet när det gäller nyligen paraferade avtal) så att brott mot viktiga och grundläggande delar av principerna om mänskliga rättigheter och demokrati kan leda till tillfälligt avbrytande av protokollet till avtalet. En sådan klausul bör när så är möjligt utformas med de bestämmelser som fastställs i Cotonouavtalet¹⁸ som förebild, eller enligt andra relevanta internationella instrument och avtal.

Exklusivitetsklausulen i de nuvarande partnerskapsavtalen om fiske hindrar EU från att fiska utanför avtalets regleringsram när en sådan finns och garanterar att alla EU-fartyg omfattas av samma regler. För att hindra att exklusivitetsklausulen kringgås genom omflaggning, bör det hädanefter föreskrivas i fiskeavtalen att ett EU-fartyg som byter flagg för att undkomma sina skyldigheter eller för att få extra fiskemöjligheter inte längre kommer att tillåtas att fiska i partnerlandets exklusiva ekonomiska zon.

¹⁷ Rådets förordning (EG) nr 1006/2008 av den 29 september 2008 om tillstånd till fiskeverksamhet för gemenskapens fiskefartyg i vatten utanför gemenskapens vatten och om tillträde för fartyg från tredjeland till gemenskapens vatten, om ändring av förordningarna (EEG) nr 2847/93 och (EG) nr 1627/94 och om upphävande av förordning (EG) nr 3317/94

¹⁸ Cotonouavtalet är det mest omfattande partnerskapsavtalet mellan utvecklingsländer och EU. Sedan år 2000 har det utgjort ramen för EU:s relationer med 79 länder från Afrika, Västindien och Stilla havet (AVS).

EU:s fiskerinäring bör stå för en skälig andel av kostnaderna för tillträdet till tredjeländernas överskottsresurser. Bidraget från EU:s budget bör minskas i enlighet därmed.

ÅTGÄRDER

Kommissionen kommer att göra följande:

- Lägga fram ett förslag före 2012 om översyn av förordningen om fisketillstånd för att förenkla förvaltningen av fisketillstånden.
- Sträva efter att göra iakttagandet av de mänskliga rättigheterna till ett nödvändigt villkor för ingåendet av hållbara fiskeavtal och för att samarbetet med tredjeländer på fiskeriområdet ska kunna fortsättas.
- Sträva efter att införa bilaterala avtalsbestämmelser för att hindra olaglig omflaggning.
- Sikta på att öka fartygsägarnas bidrag till kostnaderna för tillträde till tredjeländers vatten.

3.4. Effektivare stöd för hållbart fiske i partnerländerna

EU:s ekonomiska bidrag till tredjeländernas sektorspolitik bör omsättas i konkreta och mätbara fördelar för partnerländerna, inklusive på området hållbart lokalt fiske. Det bör syfta till att stödja deras administrativa och vetenskapliga kapacitet och framför allt användas för övervaknings- och kontrollverksamhet, bland annat i kampen mot IUU-fisket. Förbättrade vetenskapliga utlåtanden och kapacitetsuppbyggnad bör också prioriteras med hjälp av EU:s stöd till partnerländerna inom ramen för de hållbara fiskeavtalen.

Samtidigt bör sektorsstödet effektiviseras, vara mer målriktat och utvärderas regelbundet. Resultatgarantier bör krävas av partnerländerna och konditionaliteten bör stärkas så att inga betalningar görs om resultaten uteblir. Kommissionen kommer att ta fram allmänna riktlinjer för att övervaka finansieringen av sektorsstödet inom ramen för samtliga fiskeavtal och som sedan kan anpassas till specifika avtal.

Kommissionen kommer också att sträva efter att öka det mervärde som sektorsstödet skapar för den hållbara utvecklingen inom partnerländernas fiskerisektor, genom att bättre beakta de övergripande strategier och prioriteringar som fastställs i vart och ett av avtalen.

ÅTGÄRDER

Kommissionen kommer att göra följande:

- Föreslå att betalningen av sektorsstödet frikopplas från betalningarna för fisketillträdesrättigheterna och definiera sektorsstödet mot bakgrund av partnerländernas behov och kapacitet att utnyttja det.
- Söka införa strängare konditionalitet för sektorsdelen och koppla utbetalningarna till framsteg i genomförandet av sektorsstödet.

- Stödja partnerländernas ansträngningar att förbättra datainsamlingen och tillhandahålla korrekta vetenskapliga utlåtanden.

4. ÖVERENSSTÄMMELSE MED EU:S POLITIK PÅ ANDRA OMRÅDEN

För att uppfylla de mål som nämns i detta meddelande måste EU göra sin röst starkare inom olika globala forum, bland annat genom större synergi mellan åtgärder och politik på området internationell fiskeriförvaltning och områdena utveckling, handel, forskning och innovation, utrikespolitik med flera. Detta kommer bland att ske enligt följande linjer:

- Samordning av fiskeri- och utvecklingspolitiken bör säkerställa att erkännandet av utvecklingsländernas aspirationer på att bygga upp sin egen fiskerisektor är kopplat till ett ökat medvetande om deras skyldigheter på området hållbar fiskeriförvaltning.
- Synergier mellan framtida fiskeavtal och utvecklingspolitiken och -instrumenten, särskilt Europeiska utvecklingsfonden (EUF), samt med annan politik som t.ex. forsknings- och innovationspolitiken kommer att eftersträvas.
- Inom ramen för unionens yttre åtgärder kommer EU även fortsättningsvis att stödja fiskerirelaterade strategier och program, som sjöfartsskydd och kampen mot sjöröveri, i samband med sina övergripande partnerskap och samarbetsstrategier.
- EU är en stor importör av fiskeriprodukter och hindrar bara genom detta IUU-produkter från att nå dess marknad. EU:s handelspolitik kan också bidra till ett hållbart fiske i hela världen genom att främja anslutning till internationella konventioner och avtal om fiskeriförvaltning, inom ramen för förmånshandelsavtalen.
- Samstämmigheten mellan miljömålen och målen på fiskeriområdet kommer att säkras genom att den politik som utformas av internationella miljöorgan och genom konventioner på miljöområdet hela tiden integreras i de regionala fiskeriorganisationernas bevarande- och förvaltningsbeslut.

ÅTGÄRDER

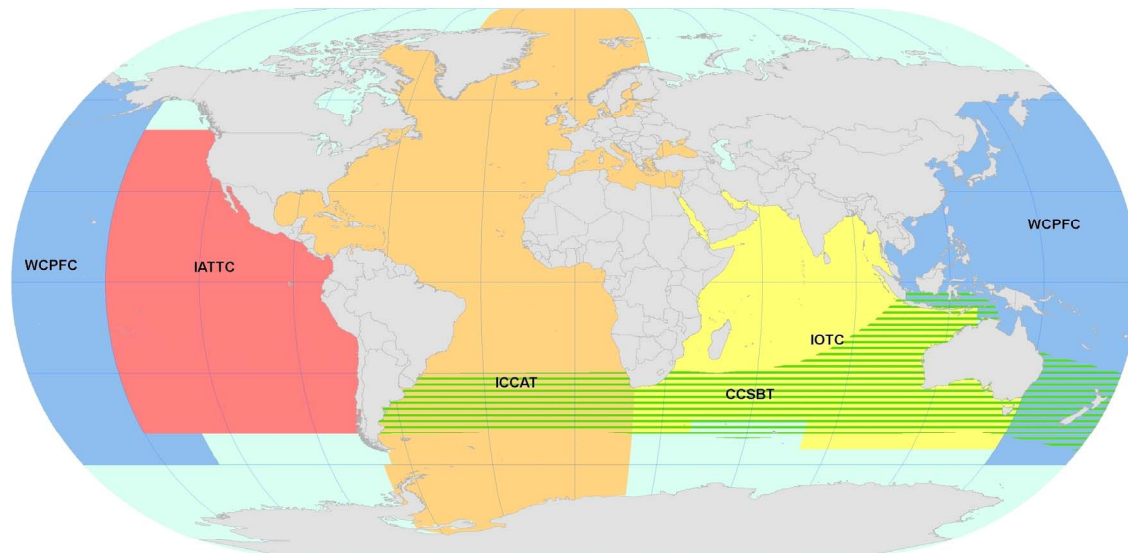
Kommissionen kommer att göra följande:

- Utarbeta och genomföra havs- och havsområdesbaserade regionala strategier för hållbart fiske, t.ex. i Stilla havet och i Indiska oceanen samt i Medelhavet.
- I slutet av 2011 anta ett förslag till rättslig ram, där det ingår handelsrelaterade åtgärder, i syfte att garantera hållbara fiskeresurser.

BILAGA I

Regionala fiskeriförvaltningsorganisationer

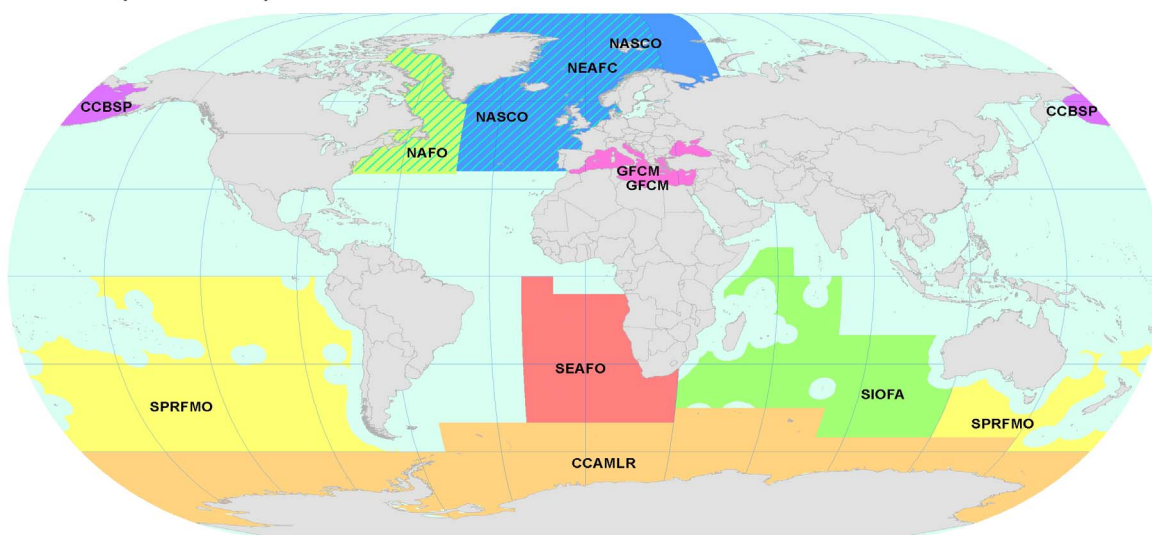
RFMOs for Highly Migratory Fish Stocks (Tuna and Tuna-like)

- CCSBT - Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna
- IATTC - Inter-American Tropical Tuna Commission
- ICCAT - International Commission for the Conservation of Atlantic Tuna
- IOTC - Indian Ocean Tuna Commission
- WCPFC - Commission for the Conservation and Management of Highly Migratory Fish Stocks in the Western and Central Pacific Ocean

Source Geographical Data: DG MARE B2, ESTAT GISCO
 Cartography: DG MARE B2 GIS and Data Analysis Team - 28/06/2011
 Projection System: Eckert III - Scale approx. 1:85,000,000
 The boundaries shown on this map are for illustrative purposes only.
 Map reference: RFMO Tuna A3 110528

RFMOs (non-Tuna)

- CCAMLR - Commission for the Conservation of Antarctic Marine Living Resources
- CCBSBP - Convention on the Conservation and Management of the Pollock Resources in the Central Bering Sea
- GFCM - General Fisheries Commission for the Mediterranean
- NAFO - Northwest Atlantic Fisheries Organization
- NASCO - North Atlantic Salmon Conservation Organization
- NEAFC - North-East Atlantic Fisheries Commission
- SEAFO - South-East Atlantic Fisheries Organisation
- SIOFA - South Indian Ocean Fisheries Agreement
- SPRFMO - South Pacific Regional Fisheries Management Organisation

Source Geographical Data: DG MARE B2, ESTAT GISCO
 Cartography: DG MARE B2 GIS and Data Analysis Team - 28/06/2011
 Projection System: Eckert III - Scale approx. 1:85,000,000
 The boundaries shown on this map are for illustrative purposes only.
 Map reference: RFMO Tuna A3 20110528

BILAGA II

Bilaterala fiskeavtal

AVTALSTYP	PARTNERLAND	PROTOKOLLET TILLÄMPLIGT TILL OCH MED	ÅRLIGT EKONOMISKT BIDRAG FRÅN EU
<i>Avtal som omfattar flera arter ("blandade avtal")</i>	Grönland	31 december 2012	14 307 244 €
	Guinea-Bissau	15 juni 2011	7 500 000 €
	Mauretanien	31 juli 2012.	Från 86 000 000 € (första året) till 70 000 000 € (fjärde året)
	Marocko	27 februari 2012	36 100 000 €
<i>Tonfiskavtal – Västafrika</i>	Kap Verde	31 augusti 2011	385 000 €
	Gabon	2 december 2011	860 000 €
	Elfenbenskusten	30 juni 2013	595 000 €
	São Tomé och Principe	Slutet av 2013	682 500 €
<i>Tonfiskavtal – Indiska oceanen</i>	Komorererna	31 december 2013	615 250 €
	Madagaskar	31 december 2012	1 197 000 €
	Moçambique	31 december 2011	900 000 €
	Seychellerna	17 januari 2014	5 600 000 €
<i>Tonfiskavtal – Stilla havet</i>	Kiribati	15 september 2012	478 400 €
	Mikronesien	25 februari 2010 (nytt 5- årsprotokoll under ratificering)	559 000 €
	Salomonöarna	8 oktober 2012	400 000 €
<i>Vilande avtal</i>			
	Gambia	Inget protokoll i kraft	
	Guinea	Inget protokoll i kraft	
	Ekvatorialguinea	Inget protokoll i kraft	
	Mauritius	Inget protokoll i kraft	
	Senegal	Inget protokoll i kraft	